

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18/2542

พนักงานอัยการ จังหวัด นนทบุรี โจทก์ นางสาว คิน ปราเล อุ หรือคิตตี้ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 72, ป.อ. มาตรา 289, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นหญิงสาวพม่า ทำหน้าที่แม่บ้าน ใช้มีดแทง ผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้าง 1 ครั้ง บริเวณหน้าอก ผู้เสียหายจับมือจำเลยไว้ จำเลยบอกว่าจะไม่ทำร้ายผู้เสียหายอีก ผู้เสียหายหมดสติไป แต่จำเลยตบหน้าผู้เสียหายจนรู้สึกตัว และใช้มีดแทงผู้เสียหายที่ล้นปี อีก 2 ครั้ง ผู้เสียหาย แยกมีดกับจำเลย และนอนหงายทับมีดไว้ จำเลยจิกผมดึงผู้เสียหาย ให้อยกขึ้น และใช้มีดแทงผู้เสียหายอีก 2 ครั้ง ผู้เสียหาย ล้มพับ จำเลยจะเดินขึ้นไปชั้นบน เห็นผู้เสียหายผงกศีรษะขึ้น จำเลยจึงเดินกลับมาใช้มีดแทงหลังผู้เสียหายอีก 2 ครั้งผู้เสียหายแก้งเป็นตาย จำเลยจึงขึ้นไปชั้นบน ส่วนผู้เสียหายคลานออกจากบ้าน มีคนช่วยพาผู้เสียหายขึ้นรถยนต์กระบะ ไม่มีหลังคาไปส่งโรงพยาบาล จำเลยตามออกมาบอกคนที่มุงดูว่า ผู้เสียหายเป็นน้องสาวจำเลยถูกคนอื่นทำร้าย มีชาวบ้าน จะช่วยผู้เสียหาย แต่จำเลยบอกว่าไม่ต้องช่วย จำเลยดูแลได้ ระหว่างทางจำเลยได้บีบคอผู้เสียหายอย่างแรง 2 ครั้ง ผู้เสียหายร้องเสียงดังให้คนช่วย คนขับรถมองกระจกหลังแต่จำเลยโบกมือทำท่าว่าไม่มีอะไร และเคาะกระจกด้านหลังบอกให้ คนขับรถรีบขับไปโรงพยาบาล การที่จำเลยแทงผู้เสียหายเป็นระยะ อย่างผู้มีจิตใจพยาบาท และข่มขู่ไปกับผู้เสียหายเพียงลำพัง ทั้ง ๆ ที่เพิ่งทำร้ายผู้เสียหายมา สื่อแสดงว่าจำเลยมีเจตนา ที่จะกระทำต่อผู้เสียหายอีก แม้จะไม่มีร่องรอยของการบีบคอ ผู้เสียหายก็ตาม เชื่อได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่า ผู้เสียหายครึ่งหลังเพื่อปกปิดความผิดของตน ส่วนการกระทำ ผิดครั้งแรก แม้จำเลยอ้างว่าเกิดจากผู้เสียหายใช้จำเลย ทำงาน และว่ากล่าวจำเลย ถือเป็นเหตุการณ์ตามปกติระหว่าง นายจ้างกับลูกจ้าง ไม่เป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรง ด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม จึงไม่เป็นบันดลโทษ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมยาว 7 นิ้วแทงทำร้ายนางสาวอลิสา จินดา ผู้เสียหายอย่างแรงหลายครั้งโดยมีเจตนาฆ่า จำเลยลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้วแต่การกระทำไม่บรรลุผลเนื่องจากคมมีดถูกอวัยวะสำคัญ แต่บาดแผลไม่ฉกรรจ์ถึงขนาดที่จะทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายทันทีประกอบกับมีผู้นำผู้เสียหายส่งให้แพทย์ทำการรักษาได้ทันท่วงทีผู้เสียหายจึงไม่ถึงแก่ความตาย คงได้รับอันตรายสาหัสป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา และจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ขณะที่ผู้เสียหายส่งโรงพยาบาล จำเลยใช้มือบีบคอผู้เสียหายอย่างแรงเพื่อให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายโดยมีเจตนาฆ่า เพื่อปกปิดความผิดอื่นของจำเลยและเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นซึ่งจำเลยได้กระทำไว้ จำเลยลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผล เนื่องจากผู้เสียหายดิ้นรนขอความช่วยเหลือและมีผู้ขัดขวางไว้ได้ทัน ผู้เสียหายจึงไม่ถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289, 80, 91 จำเลยให้การรับสารภาพรับว่าได้ใช้มีดแทงผู้เสียหายจริง แต่ปฏิเสธว่าไม่ได้ใช้มือบีบคอผู้เสียหายเพื่อปกปิดความผิดอื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289(7), 80 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันเรียงกระท

ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 33 ปี 4 เดือน และฐานพยายามฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน ให้จำคุกตลอดชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพสำหรับความผิดกระทงแรก และคำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนสำหรับความผิดกระทงที่สองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณานับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งและหนึ่งในสามตามลำดับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 สำหรับความผิดกระทงแรก คงจำคุก 16 ปี 8 เดือน ส่วนความผิดกระทงที่สองคงจำคุก 33 ปี 4 เดือน รวม 2 กระทง จำคุก 50 ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและขอให้ยกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายเพื่อปกปิดความผิดอื่น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยได้ใช้มีดปลายแหลมใบมีดยาวประมาณ 4 นิ้ว แทงทำร้ายผู้เสียหายหลายครั้งเป็นระยะ ๆ รวม 7 ครั้ง โดยแทงถูกที่บริเวณหน้าอก 1 ครั้ง บริเวณล้นปี 2 ครั้ง และด้านหลังอีก 4 ครั้ง ต่อมาได้มีผู้นำผู้เสียหายบรรทุกรถยนต์กระบะส่งโรงพยาบาล จำเลยไปกับผู้เสียหายระหว่างทางจำเลยนั่งอยู่กับผู้เสียหายเฉพาะสองต่อสองที่บริเวณกระบะท้าย รถยนต์ คันดังกล่าว ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บถูกแทงที่บริเวณล้นปี 2 แผล ที่ราวมข้าย 1 แผล ระหว่างสะบัก 3 แผล ได้สะบักขวา 1 แผล และบาดเจ็บที่ถือว่ารุนแรง คือบาดเจ็บเข้าที่ช่องท้องที่ตอตับ กับบาดเจ็บเข้าหัวใจห้องล่างด้านขวาทำให้เลือดออกในเยื่อหุ้มหัวใจ หัวใจเต้นไม่สะดวกดังปรากฏตามใบรับรองแพทย์เอกสารหมาย จ.3 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำความผิดครั้งแรกฐานพยายามฆ่าผู้อื่นของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะและศาลควรลงโทษจำเลยสถานเบา กับจำเลยได้กระทำความผิดครั้งหลังฐานพยายามฆ่าเพื่อปกป้องความผิดของตนตามฟ้องหรือไม่ โดยข้อหาพยายามฆ่าเพื่อปกปิดความผิดของตนนั้น โจทก์มีผู้เสียหายเบิกความว่า หลังจากที่จำเลยแทงผู้ตายหลายครั้งแล้ว ผู้เสียหายได้แก้มือทำเป็นตายเนื่องจากกลัวจำเลยจะเข้ามาแทงซ้ำอีก จำเลยได้เดินขึ้นบันไดไปชั้น 2 ของบ้าน แล้วได้อาพรหมเช็ดเท้าหน้าห้องน้ำมาเช็ดเท้าจำเลยและเดินถือพรหมไปชั้น 2 ผู้เสียหายได้คลานออกประตูด้านหลังและไปขอความช่วยเหลือที่ร้านวัสดุก่อสร้าง ต่อมาคนขับรถยนต์กระบะส่งของร้านดังกล่าวได้ขับรถนำผู้เสียหายส่งโรงพยาบาล จำเลยวิ่งออกมาจากบ้านและติดตามผู้เสียหายไปโรงพยาบาลด้วย ซึ่งมีชาวบ้านคนอื่นจะขอขึ้นไปช่วยแต่จำเลยบอกว่าไม่ต้องช่วย จำเลยดูแลผู้เสียหายได้ระหว่างทางจำเลยใช้มือบีบคอผู้เสียหายอย่างแรง 2 ครั้ง ผู้เสียหายร้องเสียงดังให้คนช่วย จำเลยเป็นผู้เคาะกระจกด้านหลังบอกให้คนขับรถรีบขับไปโรงพยาบาล เนื่องจากผู้เสียหายเจ็บแผลหลังจากนั้นจำเลยก็ได้บีบคอผู้เสียหายอีกจนถึงโรงพยาบาลซึ่งด้วยข้อความดังกล่าวกรณีเห็นได้ว่าผู้เสียหายเบิกความเป็นกลาง ๆ ไม่มีลักษณะช่วยเหลือหรือปรักปรำจำเลยจนเกินกว่าเหตุคำเบิกความของผู้เสียหายจึงมีเหตุผลและน้ำหนักควรแก่การรับฟัง นอกจากนี้นายนิติธัย คำมะทิติย์ พยานโจทก์ผู้ขับรถพาผู้เสียหายส่งโรงพยาบาลและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฝ่ายใดก็ได้เบิกความว่าขณะที่พยานขับรถพาผู้เสียหายจากหมู่บ้านเมืองทองธานีไปจะถึงถนนแจ้งวัฒนะ พยานได้ยินเสียงผู้เสียหายร้องดังมาก พยานมองทางกระจกหลังแต่จำเลยโบกมือทำท่าว่าไม่มีอะไร ซึ่งได้รับความเชื่อสมและสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายให้มีน้ำหนักรับฟังได้มากขึ้น อนึ่งร้อยตำรวจเอกแมน รัตนโมรา พนักงานสอบสวนพยานโจทก์เบิกความว่าในชั้นสอบสวนจำเลยได้นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและมีการตรวจสถานที่เกิดเหตุตามเอกสารหมาย จ.4 จ.8 และภาพถ่ายหมาย จ.5 และในชั้นแจ้งข้อหาเพิ่มเติมจำเลยก็ได้ให้การรับสารภาพตามเอกสารหมาย จ.7 อันได้ความสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้เสียหายหลายต่อ

หลายประการโดยจำเลยมิได้โต้แย้งว่าภาพถ่ายหมาย จ.5 และบันทึกการนำซีทีที่เกิดเหตุประกอบ คำรับสารภาพและบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุเอกสารหมาย จ.4 และ จ.8 ไม่ถูกต้อง แต่ประการใด อีกทั้งจำเลยยังได้เบิกความยอมรับว่า จำเลยโกรธผู้เสียหายมาก จึงได้ใช้มีดปลายแหลมแทงทำร้ายผู้เสียหายหลายครั้งในขณะที่ผู้เสียหายนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ ฉะนั้น การกระทำของจำเลยที่ใช้มีดปลายแหลมแทงทำร้ายผู้เสียหายเป็นระยะ ๆ หลายครั้งและถูกที่อวัยวะสำคัญ อย่างผู้มีจิตใจพยาบาลและการที่จำเลยไม่ยอมให้บุคคลอื่นขึ้นรถไปส่งผู้เสียหายที่โรงพยาบาลด้วย โดยจำเลยขนงไปกับผู้เสียหายที่ด้านหลังรถเพียงลำพัง ทั้ง ๆ ที่จำเลยเพิ่งทำร้ายผู้เสียหายมาสด แสดงว่าจำเลยมีเจตนาที่จะกระทำต่อผู้เสียหายอีก ซึ่งแม้ว่าผลการตรวจของแพทย์จะไม่พบร่องรอยของการบีบคอผู้เสียหายก็ตาม พฤติการณ์พยานหลักฐานโจทก์ก็นับได้ว่ามีเหตุผลและน้ำหนักพอปร ด้วยกรณีแวดล้อมให้เชื่อได้โดยสนิทใจว่าจำเลยกระทำผิดดังกล่าว ทั้งนี้ไม่ว่าจะรับฟังคำรับสารภาพในชั้นสอบสวนตามเอกสารหมาย จ.7 ประกอบด้วยหรือไม่ก็ตาม ส่วนที่จำเลยอ้างว่าหากจำเลยบีบคอผู้เสียหายแล้วบุคคลภายนอกยอมเห็นได้ เนื่องจากอยู่บนรถยนต์กระบะไม่มีหลังคานั้น เห็นว่าเป็นกรณีที่กำลังเดินทางและจำเลยอยู่กับผู้เสียหายเพียงลำพังจึงเป็นโอกาสง่ายที่จำเลยจะกระทำต่อผู้เสียหายโดยไม่มีผู้อื่นเห็นหรือสนใจ ส่วนที่จำเลยฎีกาในทำนองว่าจำเลยกระทำผิดครั้งแรกเพราะบันดาลโทสะเนื่องจากถูกผู้เสียหายข่มเหงจำเลยอย่างแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม โดยทำร้ายร่างกายจำเลยหรือบีบบังคับจำเลยอย่างอื่นจนเกินกว่าเหตุโดยที่ผู้เสียหายใช้ให้จำเลยทำงานบ้านซักเสื้อผ้า หรือว่ากล่าวจำเลย ซึ่งการกระทำดังกล่าวถือเป็นเหตุการณตามปกติระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างซึ่งยังมีโอกาสและหน ทางเลือกแก่จำเลยควรจะได้ดำเนินการในทางอื่นที่ดีกว่านั้น จึงไม่เป็นการข่มเหงจำเลยอย่างแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นบันดาลโทสะศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดโทษที่วางไว้แก่จำเลยชอบแล้วฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

ระพีณ บุญสิทธิ · สิงหะ สัตยธรรม · สมศักดิ์ วงศ์ยืน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/18/2542>